PACIFIC LUTHERAN
THEOLOGICAL SEMINARY
THE LIBRARY

Mājas Draugs

4. GADS NOVEMBRIS, 1953 10./43./NR.

TOS, KAS JUS VAJĀ... NENOLĀDIET
Mākslinieka Anša Bērziņa zīmējums Rom.vēst.12.nod.14.pantam

MĀC. J.A. SILIŅŠ

PALIKSIM DIEVA CEĻOS

Tā tas ir bijis vienmēr, ka pārdzīvojamais laikmets noteic tautu un atsevišķā cilvēka tuvākos un neatliekamos mērķus, virzīdams uz priekšu kultūras un civilizācijas sasniegumus. Katram laikmetam ir savs raksturojums, savi izteiksmīgie sejas vaibsti.

Arī pārdzīvojamam laikmetam ir savs raksturojums. To varam skatīt nacionāli politiskā, saimnieciskā, filozofiskā un teoloģiskā resp. Kristus evaņģelija skatījumā. Kā paši skatījumi, tā arī vērtējumi būs dažādi. Pašreizējā laikmeta diagnozes būs tikpat atšķirīgas cik paši vērtētāji. Tikai vienā ziņā būs jāatzīst patiesība: šauri palikušā pasaule ir slima. Visā pasaulē darbojas iedarbīgi saimnieciskās un garīgi kultūrālās un sociālās dzīves slimību dīgļi. Kāda nāvējoša inde ir skārusi valstis un tautas, cilvēku sabiedrības un nogrupējumus. Līdz ar cilvēces materiālās kultūras un labklājības žilbinošiem sasniegumiem cilvēks ir zaudējis sava gara harmoniju, nonākdams apjukuma un tehnisko sasniegumu valgos. Zuduši ir spēki, kas pašu cilvēku noturēja kultūras un tehnisko sasniegumu laimīgā saskaņā. Atraisoties tehnikas jeb dabas pārvarēšanas valdzinātāja spēkam, tagad cilvēks ir ierauts nedrošā un nelīdzsvarotā dvēseles dzīvē. Saimnieciskās dzīves sasniegumi, materiālā kultūra ir nomākusi pašu cilvēku un viņa garu. Citiem vārdiem: pats cilvēks ir kļuvis gūsteknis un vergs tam, kam bija jākalpo pašam cilvēkam. Lielajās un stiprajās tautās, pasaulē nevalda vairs līdzsvarotie, no kaislībām un zemiem dzenuļiem brīvie dižgari, bet paviršie tehnikas un pseudo-zinātnes sakropļotie un nelīdzsvarotie fantasti, bez atbildības pret lielo Radītāju Dievu un Viņa likumiem.

Šie fantasti un chaosa cilvēki pasauli ieveduši ceļā, kas to ved pretī katastrofai, starptautiskiem sarežģījumiem, naidam, savstarpējai neuzticībai un tiesību un taisnības neievērošanai. Pašreizējais civilizētās pasaules ceļš ir nepareizs. Pasaule ir smagi slima. Nav vairs jābūt gudram un augsti mācītam, lai to saprastu. Vajaga tikai redzētājas acis, mierīgākus brīžus, lai viss parādītos visā patiesībā. Ir baismīgi noraudzīties pašreizējā laikmetā, tā norisē, tā īstajā sejā. Nākotne sola ciešanas, bēdas, nāvi un iznīcību. Ļaunais lietuvēns savās ķetnās slēdz pasauli.

Pārdzīvojamais laikmets aicina ikvienu apdomāties un pārbaudīt dzīves ceļus un personīgo stāju. Lai dzīvotu dzīvi kādā mūs ir nolicis Radītājs, ir nopietni jāraugās uz to, kā dzīvojam un aizvadam īso dzīves laiku. Ir laiks pārbaudīt savu iekšējo cilvēku. Nepieciešami pārvērtēt visu: labo un ļauno, maldus un patiesību. Laikmeta nopietnība skaŗ visus. Tāpēc visiem ir jāpārbauda ejamais ceļš un nostāja pret slimo pasauli, laikmeta parādībām un notikumiem, cilvēkiem un savu tautu. Ir jāsaredz un nopietni jāapzinās savs un kopīgi ejamais ceļš. Jāizvēlas ceļš, kas ved mūsu tautas un baznīcas Dieva vadītā un svētītā dzīvē. Noteikti jāskatās vai dzīves ceļš ved tevi un tavu tautu brīvībā, pilnskanīgā un labskanīgā dzīvē. Tikai tā varēsim pastāvēt.

Mums ir jātop brīviem no tā, kas mūs verdzina un neļauj ieaugt krietnā kristīgā dzīvē un tikumos. Mums ir jātop brīviem no bailēm, neziņas un maldiem, kādos esam iestiguši, sekojot pasaules vieglprātībai un nosodamai materiālistiskai dzīves uztverei un baudai. Kā kristīgiem cilvēkiem mums ir jātop brīviem arī no grēkiem un garīgās nespējas cienīgi nest Dieva Radītāja attēlu dzīvē. Jāapzinās cilvēcīgās robežas un atkarība, "jo bez manis jūs ne nieka nespējat darīt," saka nāves un grēka Uzvarētājs (Jāņa ev. 15,5).

Dievs kristīgo cilvēku ir nolicis nerimstošā darbībā. Mums ir jābūt aktīviem, tas ir, darbīgiem, modriem par savu lielāko dārgumu - dvēseli. Tai jāveltī lielākie pūliņi un centieni pasargāšanai uz tās dzimteni. Pārdzīvojamais laikmets aizmirst vai noliedz dvēseli pavisam. Tas ir ērts un izdevīgs ceļš, lai varētu darīt tumsas darbus. Ir jābūt lielai izmaņai un garīgam spēkam, lai saglabātu dvēseli. Tikai krietnos darbos un tikumos, spilgtā Dieva liecībā un lūgšanās, aktīvā dzīves cīņā esam spējīgi saglabāt savu dvēseli.

Šādu nostāju vispirms prasīsim paši savā personīgā dzīvē. Tur ir jāizcīna pirmās un izšķirīgās cīņas. Pēc tam daudz vieglāk būs gūt uzvaras sabiedriskā, tautu un valšķu dzīvē, visā pasaulē. No katra atsevišķa īpatņa dvēseles spēka ir atkarīgs tautas un sabiedrības lielais uzvarošais spēks.

No dzimtenes izdzītiem nav viegla dzīve. Ir jābūt lielam garīgam un fiziskam spēkam, lai visu sāktu no jauna svešos apstākļos un ļaudīs. Latviešiem, kas nav likteņa un vēstures saudzēti, Dievs ir piešķīris daudz enerģijas celt un veidot no jauna izpostīto dzīvi. To rāda vēsture, to rāda tagadējā pēckaŗa dzīve: ar lielu mīlestību un enerģiju, ar dedzību ceļam izpostīto. Sīkstumā un neatlaidībā atkal atkopjamies. Aug mūsu labklājība, aug tautas garīgo apcirkņu vērtības.

Tomēr būtu nepareizi, ja aizmirstu patiesību, ka katrai medaļai ir divi puses, ka tur, kur spīd saule, ir arī ēna. Tieši personīgās dzīves cīņā draud arī vislielākās briesmas. Te cīnītājs nomaldas visātrāk. Ejot paļāvībā uz sava paša spēkiem vien, dzīves cīņa kļūst traģiska.

Tāpēc pārdzīvojamā laikmetā nedrīkstam dzīvot sev vien, nedrīkstam krist vienaldzībā pret Dievu un tuvāko. Dieva lieta ir arī tava lieta, tavs liktenis ir tavas tautas un sabiedrības liktenis. Līdz ar personīgo dzīvi ir jāceļ arī Dieva valstības darbs, tava tuvākā dzīve. Mēs nepiederam sev vien. Kristīgie, t.i. augstākie mērķi iet pāri tavai personīgai dzīvei un laikmetam. Slimais laikmets nedrīkst tevi valdīt, bet tu slimo laikmetu pārvari ar Dieva spēku un mīlestību. Neaizmirsīsim, ka Dievam pieder pēdējais vārds. Kad Viņš runā, tad ir jāiznīkst visam cilvēcīgam un nepilnīgam. Lai cik grūti būtu jāstrādā, lai cik viļinoši būtu laikmetīgie saukļi, pastāvēsim Dieva ceļos. Nepievilsimies! Dievs neļaujas apsmieties! Ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus (Gal.6,7). Raudzīsimies nopietni kā dzīvojam, kas īsti esam, kāds ir mūsu ceļš. Neaizmirsīsim: "Kas sēj savā miesā, tas pļaus no miesas pazušanu, bet kas sēj garā, tas pļaus no gara mūžīgo dzīvošanu" (Gal. 6,8).

Lai Dievs palīdz mums tā dzīvot un darboties, ka paliekam viņa

garā. Lai Viņš pašķir mūsu ceļus tā, ka neskarti izejam cauri visiem pārbaudījumiem slimajā pasaulē. Lai ļaunums mūs neuzvar, bet mēs ļaunumu uzvaram ar labu (Rom. 12, 21). Smagajos darbos un dzīves cīņā paliksim Dieva ceļos. Izvairīsimies no ērtajiem bezdievības un nevienprātības ceļiem. Būsim nomodā par savu dvēseli. Čakli lūgsim Dievu. Būsim Viņa vārdu darītāji un Dieva valstības cīnītāji, lai nospriestā laikā nāktu Viņa valstība un latviešu tautas patstāvība - brīvajā Latvijā.

MĀC. JĀNIS ROMANS

VIŅŠ UZVAR

(18. novembŗa piemiņai)

Un no turienes Jēzus aizgāja un atkāpās Tiras un Sidonas robežās. Un redzi, viena kananiešu sieva, kas nāca no tām pašām robežām, brēca un sacīja: ak Kungs, tu Dāvida Dēls apžēlojies par mani! Manu meitu ļauns gars nežēlīgi moca... Bet viņš atbildēja un sacīja: Neklājas bērniem maizi atņemt un to nomest suņiem priekšā. Bet viņa sacīja: Tā gan, Kungs! Bet tomēr sunīši ēd no druskām, kas nokrīt no viņu kungu galda. Tad Jēzus atbildēja un tai sacīja: Ak sieva, tava ticība ir liela, lai tev notiek, kā tu gribi. Un viņas meita kļuva vesela tai pašā stundā. (Mat. ev. 15,21-28)

MĒS nupat lasījām brīnišķīgu stāstu par kananiešu sievu, kuŗas ciešanas bija tik lielas un dziļas, ka viņa nāca, metās zemē un sacīja: Kungs palīdzi man, manu meitu vārdzina ļauns gars. Līdzīgs ir arī stāsts par romiešu virsnieku, kuŗa kalps bija grūti slims un kuŗu neviens nespēja dziedināt un stāsts par romiešu virsnieku zem krusta un viņa brīnišķīgā liecība: Tiešām, tas bija Dieva dēls! Kā kananiešu sievai, tā arī romiešiem Jēzus bija svešs, jo viņi piederēja citam pasaules uzskatam, un viņiem bija cita dzīves izpratne. Toties viņu liecības par Kristu ir ievērojamas, un šie nekristīgie ļaudis Jaunajā derībā cēluši sev jauku piemiņu.

1. Jūdi kananiešu tautu uzskatīja par mazvērtīgu, par tautu, kas gaida kā sunīši druskas no kungu galda. Bet Jēzus vārdam arī šais pagānu zemēs bija fascinējošs spēks. To lasām Jēzus vienreizīgā sarunā ar kananiešu sievu: Neklājas bērniem maizi ņemt un to sunīšiem nomest un - kananiešu sievas apbrīnojamā atbilde: Bet tomēr sunīši ēd no druskām, kas nokrīt no viņu kungu galda. Tā ir dziļas ticības apgaŗota atbilde, kur nava nekādu šaubu par to, kas ir tas vīrs, kas ar viņu runā un ko Viņš spēj, ja Viņš grib.

Kananiešu sievai daudzu acīs bija maza vērtība, bet cik apbrīnojama bija viņas ticība un pārliecība, ka Kristus ir tiešām Dieva dēls. Un Jēzus bija tik aizkustināts no šīs apgarotās atbildes, ka Viņš teica: Ak, sieva, tava ticība ir liela, lai tev notiek kā tu gribi. - Mūsu ticības tēvs Luters par šo vietu raksta: "Kananiešu sieva neprasa, lai to sēdinātu pie viena galda; viņa tikai lūdz druskas kā sunīši zem galda."

Ticība spēj visu. Tā uzvar tur, kur neviens uzvaru nevarēja sagaidīt: nespēku, slimību un nāvi.

2. Šim kananiešu sievas tēlam varam izsekot vēsturē līdz mūsu dienām, jo Kristus nav pārkāpis vien Tiras un Sidanas robežas, bet visas pasaules robežas. Viņu pazīst arī visas nekristīgās tautas; visur par Viņu ir skaidrāks vai neskaidrāks priekšstats. Pēdējos desmit gados daudz dzirdēts par indiešu lielo vadoni Gandiju, kas savā dzīvē Kristu ļoti cienījis, apliecinājis Viņu un Viņam sekojis. Gandija dzīves noteikumi bija Kristus kalna spredikļa vārdi, un ir apbrīnojami, ar cik lielu un dziļu patiesīgumu viņš tos pildījis. Kristus sekotāju pulki Indijā arī tagad ir lieli. Milzīgo zemi pastāvīgi šķērso jauni mācekļu pulki ar lielu sirsnību, dedzību un sajūsmu. Tā Kristus ietekmē arī ārpus Tiras un Sidanas robežām, t.i. ārpus baznīcas un kristietības, ir tik liela, ka gŗūti to aplēst un attēlot.

Bet visi šie sekotāji pēc savas būtības ir tie paši muitnieki, grēcinieki, tas pats Matejs pie muitnīcas un tā pati kananiešu sieva kā pirms turpat divi tūkstoš gadiem, jo mēs sludinām Augšāmcēlušos Kristu, kas dzīvo mūsu vidū un kas ir tajās pašās ticības attiecībās ar pasauli un cilvēkiem kā pirms divi tūkstoš gadiem. Jēzus šai sabiedrībā ir dažkārt labi juties, labāki varbūt, kā tur, kur Viņa vārdu piesauc, bet Viņa prātu nepilda.

3. Nāk atkal 18. novembris, mūsu tautas kādreiz tik līksmā, neaizmirstamā diena. Bet prieks ir aizgājis, tā vietā atnākušas sēras. Netikai mūsu, - daudzas tautas, daudzus dēlus un meitas vārdzina ļauns gars. Ak, Kungs, palīdzi, manu meitu vārdzina ļauns gars! Šis mazais evaņģelija stāsts par kananiešu sievu gadu simteņos ir kļuvis liels. Viņš vairāk vai mazāk aptver visu pasauli un cilvēci. Bieži rodas sajūta, ka ciešanām vairs nav jēgas, ka sāpju dzelme dziļāka par jūŗas dzelmi un izmisums augstāks par kalniem, kuŗus gribam pārvarēt, bet pagaidām tas ļauts tikai mūsu sapņiem. Daudzi sūdzas par dzīves bezjēdzību, tukšumu, gara un mīlestības trūkumu. Bet ja esam tauta un baznīca zem Kristus krusta, tad mums kā dzīviem Viņa lieciniekiem svarīgs uzdevums: tikpat dedzīgi liecināt par savu Pestītāju kā to darīja kananiešu sieva: Kungs, ja Tu gribi, Tu vari dziedināt!

Ir grūti dzīvot bez dzimtenes, ir smagi elpot Sibirijas tundrās un taigās - tikpat sāpīgi kā kananiešu sievai noskatīties viņas meitas sāpēs un ka viņas ļaunā gara vārdzinātajai meitai ciest. Lai Dievs dotu, ka mēs visi - vīri un sievas, dēli un meitas, tuvumā un tālumā - ar savu Pestītāju varam būt tikpat dzīvās attiecībās kā kananiešu sieva, jo mēs sludinam dzīvo, Augšāmcēlušos Kristu, kas ir pie mums priekā un ciešanās, savu piederīgo tuvumā un arī tālu no viņiem, laicīgajā nāvē un mūžīgajā dzīvībā. Viņš mūsu spēks, stiprums un uzvara! Un lai Dievs dotu, ka visā pasaulē celtos jauni kananiešu sievu un vīru pulki, kā dzīvi lieciniekī, jo ko vara, cilvēki un ieroči nespēj, to spēj Visuvarenais Dievs: Viņš uzvar nespēku, slimību un nāvi, Viņš mūs vada pa bēgļu ceļiem un - ja Viņš gribēs - arī vēlreiz ļaus skatīt savu dzimteni un mīļos tuviniekus.

★ ★ ★

DR. E. ROZE

DIEVA PLĀNS

KAUČU arī Dievs cilvēku radījis pēc sava ģīmja un līdzības (1.Moz. 1,26) - cilvēks ir un paliek Radītājam tālu ar savām tipiski cilvēcīgām īpašībām: savu ārieni, savu domāšanu un īso dzīves laiku. Viss tas ir lielā pretstatā ar Dieva īpašībām: Viņa garīgo eksistenci un Viņa mūžīgi nemainīgo pastāvību. Tiklīdz aizmirstam šīs kardinālās atšķirības - spriedumos rodas kļūdas, neloģiski secinājumi. Tā, piemēram, bieži dzird tādus izteicienus, kā: ''Viss ir Dieva rokās!'' Protams, viss ir Dieva rokās. Ja jau pat zvirbulītis nav aizmirsts Dieva priekšā, cik daudz vairāk - cilvēks (Mt. 10, 29 sek.; Lk. 12,6 sek.).

Bet nav jāaizmirst, ka cilvēks savos darbos, pasākumos un spriedumos ir suverēns. Dievs viņam ir atļāvis izvēlēties labu vai ļaunu. Un ja arī sirdsapziņa, šī Dieva balss cilvēkā, viņu mudina iet labo ceļu, taču sirdsapziņas balsi bieži vien nomāc sātana vilinājumi, it sevišķi ja cilvēks nelūdz Dieva vadību un žēlastību. Jau pašas pirmās Bībeles lapas rāda, ka lielas nesaskaņas bija radušās jau pirmajos cilvēkos. Pavīd nevien nevienprātība, nenovīdība, bet notiek arī slepkavība, kur bojā iet Ābels, ko Dievs bija mīlējis.

Ja Dievs būtu domājis tikai par atsevišķiem cilvēkiem, tad Viņš cilvēku būtu radījis citādu, ar citādām īpašībām, citādu mūžu un citāda veida pilnību. Taču tas, cilvēcīgi spriežot, nav bijis Dieva plānā. Viņš licis cilvēkiem ''vairoties un piepildīt zemi'', lai tie attīstītos kā fiziski, tā arī garīgi - arvien uz priekšu un uz augšu. Un ja arī gans atstāj deviņdesmit deviņas avis tuksnesī, lai ietu pakaļ pazudušajai, līdz kamēr tas to atradis (Lk. 15, 4. sek.), tas tomēr nenozīmē, ka ganam rūpētu tikai šī viena. Ja Dievs savā plānā nav aizmirsis nevienu un pat savu dēlu sūtījis meklēt to, kas pazudis, tad Viņa nodomi tomēr sniedzas tālāk par atsevišķa cilvēka likteņiem, jo cilvēks dzīvo un mirst. Viņš darbojas, domā un pamazām virzas uz priekšu. Taču nāve viņa darbošanos izbeidz. Še paliek vienīgi viņa laicīgās un garīgās vērtības. Ja nu šajā mantojumā ir kaut kas pozitīvs - Dievs to svētī un pašķir tam tālāku ceļu uz priekšu, uz augšu. Dzimst jauni cilvēki, kas aizgājušo pozitīvās vērtības paceļ kā lāpas un, audžu audzēm mainoties, tās nes tālāk. Tā arī redzam, ka cilvēcei piešķirts kaut kas no mūžības, ko Dievs bija liedzis atsevišķam cilvēkam.

No cilvēku viedokļa nāve tiek vērtēta kā lielākais ļaunums, it sevišķi laikmetā pirms Kristus, jo, lūk, ar to izirst dabīgais cilvēks (sal. 1. Kor. 15). Taču no mūžības viedokļa tas nav nekāds ļaunums. Vēl vairāk, Dieva acīs tas ir loģisks notikums, jo gars nav iznīcināms. Ņemot vērā to, Dievs nav novērsis ne Ābeļa, ne Jāņa Kristītāja, pat ne sava Dēla Jēzus Kristus nāvi. Un Dieva plāns, ko Viņš paredzējis īstenot virs zemes ar noteiktu cilvēku palīdzību, nav iznīcināts. Tā piemēram, Jāzeps, jebšu pardots, vergu masā nebūt neieslīgst. Taisni otrādi - ceļas uz augšu, beidzot iegūstot tanīs laikos vislielāko laicīgo varu un godu, jo, lūk, ''Dievs bija ar to'' (1.Moz. 39,2). Citiem vārdiem - Jāzepu Dievs bija izraudzījis sava plāna izvešanai: dot iespēju izraēliešu ciltīm izaugt par tautu, un tieši Ēģiptē, vadīdams un pasargādams to arī vēlāk, - pāri Sarkanajai jūrai, pāri tuksnesim un cīņā ar daudz spēcīgākiem pretiniekiem, līdz tā galīgi nostiprinās Kanānas zemē. Un Kanāna, Palestīna ir tā zeme, kur piedzimst Jānis Kristītājs, Dieva izraudzītais Jēzus Kristus vēstnesis, vīrs, kam, praviešu darbu turpinot, vajadzēja sagatavot ļaužu prātus, pievērst tos garīgām problēmām. Un Jānis Kristītājs intuitīvi saprot savu sūtību. Viņš atsakās no visām ērtībām, aiziet ar nedaudz mācekļiem tuksnesī un sāk tur sludināt Dieva valstības atnākšanu. Tā nu grūtās dzīves, netaisnības un bēdu māktie ļaudis plūst uz tuksnesi, un Jānis visus aicina atgriezties no grēkiem. Jānis ļaužu pulkā ierauga Jēzu, un piepeši viņš saprot, ka cilvēkam pašam ar savu spēku nav iespējams no grēkiem atbrīvoties. Te var līdzēt vienīgi Jēzus Kristus, un tad Jānis izsaucas: ''Redzi, Dieva jērs, kas nes pasaules grēkus!'' (Jāņa ev. 1, 29). Ar to Jānis savu tiešo darbu bija paveicis. Kad vēlāk Erods viņu ieliek cietumā, Dievs viņu no turienes neatbrīvo, nenovērš arī tā nāvi, jo no mūžības viedokļa nāve nav ļaunums. Taisni otrādi - tā ir paša Dieva nolikta kārtība, kur atbrīvotā dvēsele var atkal tuvoties savam Radītājam.

Zināmu analoģiju redzam arī Jēzus Kristus dzīvē. Sludinādams jaunu dzīves kārtību, Jēzus bieži nonāk konfliktā ar rakstu mācītājiem. Ja pats Dievs Viņu nebūtu sargājis, Viņš sen jau būtu ar akmeņiem nomētāts. Taču reiz pienāk arī tas laiks, ko Jēzus apzīmē šādiem vārdiem: ''Tā stunda ir klāt, Cilvēka dēls tiek nodots grēcinieku rokās'' (Mt. 26, 45). Un tiešām, Dievs nenovērš Jēzus nāvi. Kāpēc? Jēzus savu darbu bija pabeidzis. No mūžības viedokļa raugoties, Viņa nāve varēja būt tikai par svētību visai cilvēcei. Pie kam raksturīgi, ka Jēzus mācība, kas Viņa zemes dzīves laikā tautā neatrada gandrīz nekādu piekrišanu un ko bieži vien neizprata arī Viņa mācekļi, pēc Viņa nāves iegūst gluži citādu spēku un svaru. Kaučus arī nekas nebija mainījies - kādreiz runātie vārdi, varena spēka apgaroti, ātri sāk izplatīties nevien izraēlī, bet arī citās tautās, tā, ka pašlaik nav tādas vietas pasaulē, kur Jēzus Kristus mācība netiktu sludināta.

Tādēļ ir jāpieņem, ka katra pozitīva mācība savos pamatos ir inspirēta no augšienes. Pie kam pēc attiecīga cilvēka nāves, viņa garam ir sevišķa iespēja darboties tai pašā virzienā, kādā tas bija darbojies savā laicīgajā dzīvē un tikai atbrīvots gars var savu agrāko darbību apskaidrot un padziļināt.

Nevien Svētajos rakstos, bet arī dzīvē vērojamas parādības, kas līdzinās brīnumam, un ko var izskaidrot vienīgi ar Dieva sargājošo roku. Pie kam bieži vien viss norisinās tieši tā, kā Rakstos teikts: ''Viņš sedz tevi saviem spārniem, un apakš Viņa spārniem tu esi glābts'' (Ps. 91,4). Dāvids, ko Dievs bija izredzējis par ķēniņu, allažīn tiek brīnišķīgi pasargāts, un Zaula slepkavības mēģinājumi neizdodas(Zam. gr. 18, 19, 20, 23). Pēteris tiek izglābts pat no cietuma, ko tik modri apsargāja vairāki sargi (Ap.d. 5. 19 un 12,7). Taču kad Pēteŗa sūtība ir noslēgusies - Pēteris mirst, tālu no savas dzimtenes, mocekļa nāvē. Gluži tas pats redzams Pāvila dzīvē. Ne jūdu, ne cittautiešu uzbrukumi viņu neuzveic

(Ap.d. 14, 19; 16, 19; 21, 33; 23,22). Pats Dievs viņu sargā vētrā uz jūras (Ap.d. 27, 15). Taču beigās arī Pāvilam bij jāmirst mocekļa nāvē Romas cietumā, jo arī viņš bij savu laicīgo sūtību beidzis.

Līdzīgas parādības redzam arī mūsu pašu dzīvē. Lūk, tur pulkvedis Briedis, ved savus strēlniekus no cīņas uz cīņu, un "jebšu tūkstoši krīt tev sānis un desmit tūkstoši pie tavas labās rokas - taču tevi neskar" (Ps. 91,7). Tā, lūk, arī mūsu zvaigžņu pulku vadonis cīnas un cīņās audzina latviešu karavīra stāju un māku, kuŗiem vēlāk bij jāstājas divu varenu vēsturisku naidnieku priekšā, tie jāsatriec un jāpadzen, lai dzimtu brīvā Latvija. Bet vēlāk, kad pulkvedis bij novērsies no sava tiešā sūtījuma un gribēja iznīcināt arī krievisko lielniecismu - lielinieki nogalināja viņu pašu, acīm redzot, tāpēc, ka tiem kā Dieva rīkstei tomēr bij jānāk un jāskar direkti vai indirekti visa pasaule.

Tā, lūk, redzam, ka lielajā Dieva plānā atsevišķs individs ir tikai mazs un nenozīmīgs loceklis, kauču dažkārt ar lielu sūtību kādas tautas, reizēm pat visas cilvēces celšanā.

Bet tad paceļas jautājums: kādēļ dažreiz Dievs ļauj arī savējiem ciest lielas nāves mokas? Atcerēsimies Jēzus nāvi, atcerēsimies pirmkristiešu vajāšanas. Taču te nāk prātā Pāvila vārdi: "Dievs neļaus jūs pārbaudīt (mocīt) pāri par jūsu spējām, bet darīs pārbaudījumam tādu galu, ka varat panest" (1.Kor. 10, 13). Tādēļ Jēzum, vēl pie krusta pienaglotam, bija iespējams pastāvēt pie pilnas apziņas un pat sarunāties ar divi noziedzniekiem (Lūk. 23, 43), ar savu māti un mācekli Jāni (Jāņa 19, 26-27). Bet kad šim pārbaudījumam bija gals - Viņš, "galvu nokāris, atdeva garu Dievam" (Jāņa 19, 30). - Romas kristiešus plosīja zvēri, tie dažreiz dega kā dzīvas lāpas skatītājiem par prieku, taču ir skaidrs, ka arī ar viņiem bija Dievs, un, paļaujoties uz Dievu un priecājoties, ka pēc nāves tie baudīs īstu, pilnīgāku un labāku dzīvi - viņi devās savā pēdējā gaitā bez bailēm, pat ar sajūsmu.

Mūsu laiki arī šai ziņā nav izņēmums, un, lai arī cik mēs ar sava laika kristieti esam nemierā, arī mūsu laikos ir kristieši, kas pastāvējuši tik pat vīrišķīgi un nelokāmi kā senie kristieši. Kad Hitlers sāka vajāt baznīcu, ievērojamais vācu bīskaps Lilje nebaidījās krūtis griezt pret viņu. Lilje tika nosūtīts

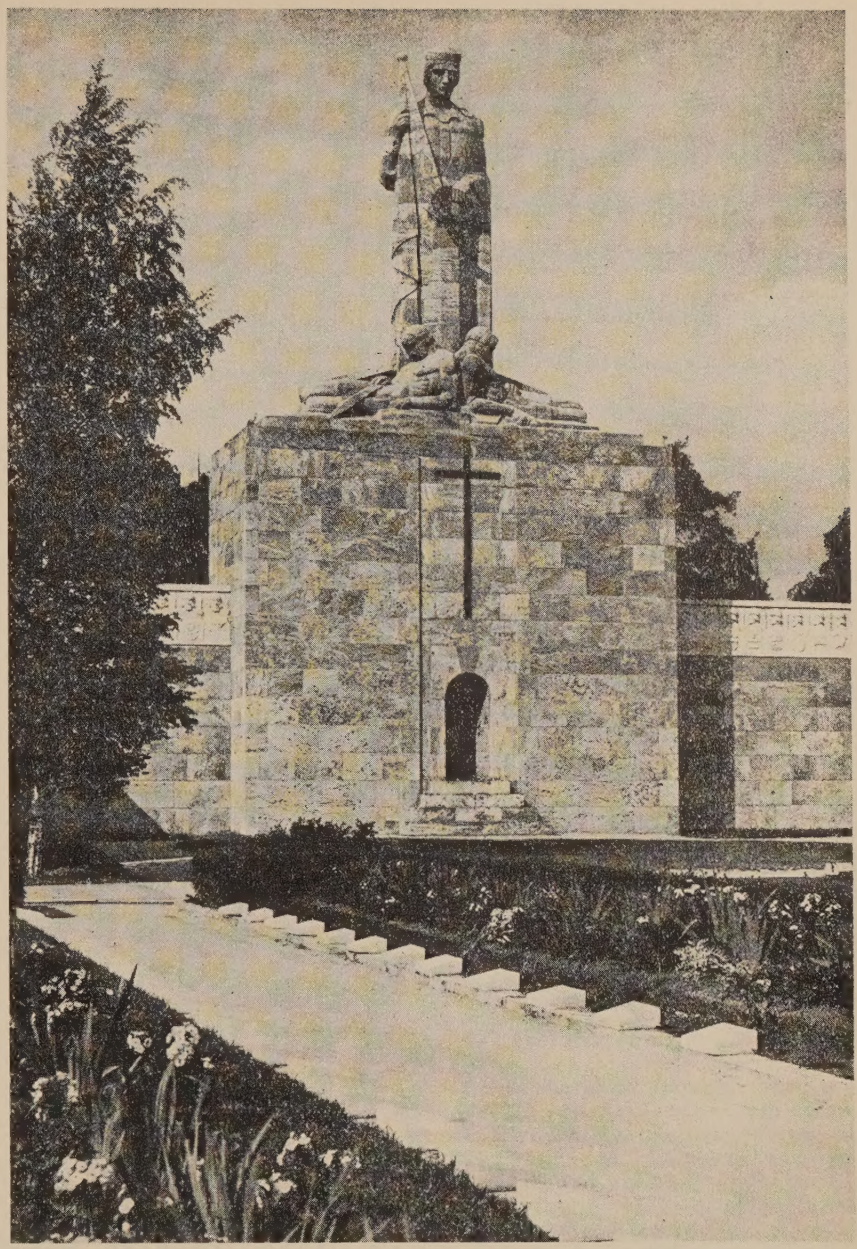

Mātes Latvijas tēls Brāļu kapos Rīgā

uz koncentrācijas nometni, lai tur tiktu iznīcināts. Taču, acīm redzot, viņš savu sūtību vēl nebija pabeidzis. Ar Dieva palīdzību izturējis visas grūtības un Amerikas armijas atbrīvots, viņš tagad ir luterāņu vadonis visā pasaulē. Vislielākās mocības, kādas vien lielinieki savā ilggadīgā spīdzināšanas praksē izgudrojuši, vīrišķīgi izturēja arī katoļu kardinālis Mindcentijs. Un kad spīdzinātāji redzēja, ka ar parastajiem līdzekļiem šo vīru nesalauzīs, tad tie to saindēja tik stipri, ka viņš zaudēja līdzsvaru un pat atmiņu.

Kā redzam, Dievs ļauj atsevišķiem cilvēkiem iet bojā, bet tikai tad, ja tie nav Viņa tiešie sūtņi, vai arī ja tie jau izpildījuši savu sūtību.

Līdzīgas parādības vērojamas arī pie veselām tautām. Tās pagrimst un iznīkst vai izkūst citu tautu masā, it sevišķi ja novēršas no Dieva un Viņa likumiem, vai arī strādā pretim Viņa plāniem. Tā iznīkušas daudzas tautas: asīrieši, babilonieši un daudzas citas, varenos romiešus ieskaitot, un tas nemaz nav tik sen, tikko pirms tūk-

stots gadiem. Ir piepildījies tas, ko apustulis Pāvils savā laikā jau bija paredzējis: "Tāpēc Dievs viņus arī viņu sirdžu kārībās nodevis izvirtībai, kuŗā viņi paši sākuši sagandēt savas miesas... dievišķo patiesību apmainījuši pret meliem... (Rom. 1, 24.25). Tanī pašā laikā mazā grieķu tauta vēl vienmēr pastāv, kaučuku ir vecāka par romiešiem. Un ēģiptieši, kuŗu mūžs jārēķina vismaz ap seši tūkstoš gadiem, nevien pastāv, bet sāk pat iet uz priekšu. Arī žīdu tauta, neskatoties uz visiem spaidiem un izsēšanu visā pasaulē, nav iznīkusi. Vēl nesen divi varenas lielvalstis sacentās, kuŗa būs pirmā Izraēlas valsts atzīšanā, un tagad, savu kaimiņu tiešos uzbrukumus satriekusi, tā strauji iet kulturālā un saimnieciskā ziņā uz priekšu.

Latviešu tauta atkal pārdzīvo grūtus laikus. Tā tiek pārkrievota, deportēta, pat fiziski iznīcināta. Pie tam laiks nestrādā mūsu labā, taču jātic, ka reiz arī latviešu tautas ciešanas izbeigsies, un, ja tas ietilps Dieva plānā, tad arī izpostītā un daudz cietusī Latvija atdzims un veiks raženus darbus citu tautu starpā, vēl jo vairāk, ka spriežot pēc vēstures notikumiem, Dieva acīs kādas tautas vērtību un tās eksistenci nenosaka skaitliskais lielums. Tādēļ lai ar ticību un paļāvību raugāmies nākotnē. Tā ir Dieva rokās. Pie tam Viņam uzticēties ir tas labākais, ko mēs varam darīt. "Labāk ir paļauties uz to Kungu, nekā cerēt uz lieliem kungiem" (Ps. 118, 9). Ja vien Viņš gribēs - pār mūsu dzimteni atkal uzlēks spoža un gaiša brīvības saule. Un lai cik neticami tas liktos tiem, kas visu grib atrisināt ar cilvēcīga prāta apsvērumiem - Dieva lēmumu nekas nespēs aizkavēt, ne tagadnes, ne nākotnes vissīvākā pretdarbība. "Kad tas Kungs atkal atvedīs Ciānas cietumniekus, tad būsim it kā tādi, kas sapņus redz. Tad mūsu mute būs pilna smiešanās un mūsu mēle pilna gavilēšanas; tad sacīs starp tautām: tas Kungs lielas lietas pie šiem darījis" (Ps. 126).

MĀC. OSVALDS GULBIS

TICĪBAS BALSTI

REDZĒJAM, ka dzīvnieku instinktīvās izdarības ir tik apbrīnojamas, ka tās vērojot gribot negribot jājautā: no kurienes tiem tāda gudrība? Taču instinkts ir tikai sīka flautas skaņa.

4. Saprāts. Nav tāda dzīvnieka, kas spētu skaitīt līdz desmit vai arī tikai saprastu šī skaitļa nozīmi. Tādas spējas ir vienīgi cilvēkam. Cilvēka smadzenes, paliekot pie salīdzinājuma, ir vesels orķestrs. Un spēja saprātīgi spriest mūs vedina domāt, ka mēs esam, kas mēs esam tikai tāpēc, ka Universālais Saprāts no savas pārpilnības dāvinājis arī mums mazu dzirkstelīti. "Garu Viņš devis mums no sava gara."

5. Gēni - fainomens, ko Darvins vēl nepazina, bet kuŗi kopā ar saviem sabiedrotajiem - chromozomām iemājodami katrā dzīvā šūniņā, nosaka cilvēku, dzīvnieku un stādu īpatnības. Pie tam tie ir tik sīciņi, ka visas pasaules divu biljonu ļaužu gēni tik tikko piepildītu drēbnieka uzpirksteni. Kā gan šis ultramikroskopiskais niecinš var ietvert visu iepriekšējo paaudžu kārtējo iedzimtību, pie tam saglabājot katra individa psiholoģisko īpatnību? Kā daži miljoni atomu, veidodami ultramikroskopisko gēnu, var pārvaldīt visu dzīvību zemes virsū? Tas ir un paliks neizskaidrojams noslēpums, ja nesakām: to visu tā iekārtojusi Radītāja bezgalīgā gudrība.

6. Dabas līdzsvars. Pirms vairākiem gadiem austrālieši sadomāja ievest kaktusus un izmantot tos dzīvžogiem. Sūtījums pienāca. Kaktusus iedēstīja, un, no saviem līdzšinējiem kaitekļiem pasargāti, tie auga acīm redzot. Bet vēlamajā vietā norobežot tos te nebija iespējams. Drīz vien ar tiem bija noaudzis tik milzīgs apgabals kā Anglija. Savā uzvaras gājienā tie, protams, neapstājās arī pie pilsētu robežām, un drīz vien bija iekarotas ne tikai lauku mājas, bet arī ciemi un veselas pilsētas. Iedzīvotāji tās bija pametuši un sauca pēc palīdzības. Šo saucienu satraukti, zinātnieki skraidīja pa visu pasauli un meklēja kaut cik noderīgu ieroci. Beidzot tas bija atrasts. Tas bija tas pats vecu vecais kaktusu kaiteklis, insekts, kas pārtiek tikai no kaktusiem un kas tos bija turējis grožos jau viņu dzimtenē. Insekts nu steidzīgi tika nogādāts Austrālijā, un, savu seno ienaidnieku sastapuši, kaktusi padevās. Līdzsvars bija nodibināts. Austrālieši varēja uzelpot.

Šādi pašas dabas likti šķēršļi un balanse ir vērojama visur. Insektiem ir milzīgas vairošanās spējas. Kāpēc tad tie nav tie, kas pārvalda zemi? Tāpēc, ka viņi ir un paliek tikai insekti. Iedomājieties, ja jūs sastaptu tik lielu sirseni kā lauvu - beigts jūs būtu. Bet jūs tādu nesastapsit. Ar gudru ziņu daba pati ir rūpējusies par to, lai sirsenis tik liels neizaugtu. Viņa elpošanas orgāni to tam neatļauj.

Dabas līdzsvars mums liek secināt: to visu paredzēt un tā visu iekārtot varēja tikai Bezgalīgā Gudrība.

7. Dieva priekšstats. No kurienes gan cilvēkam šāds priekšstats? Nevienai citai radībai šāda priekšstata nav. Cilvēks un tikai cilvēks var iedomāties lietas, ko tas nekad nav redzējis. Šī spēja tam paver neierobežotus apvāršņus. Un ar šo savu spēju viņš spējīgs atzīt lielo patiesību, ka Dievs ir visur un visā, bet nekur tik tuvu, kā mūsu sirdīs. Un tā nav tikai sirds, tā ir arī zinātnes patiesība: Debesis izteic stiprā Dieva godu, un izplatījums - Viņa rokas darbu. (Ps.19, 1). -

Tātad pilnīgi aplam apgalvot, ka zinātne visus ticības balstus sagāzusi. Tieši otrādi. Jo gaišāk zinātnes lāpa uzliesmo, jo skaidrāk mēs saskatām cik tie vareni. Zinātnes atklājumi Dieva eksistencei pretī nerunā. Tieši otrādi. Zinātniekam, kas neapmierinās tikai ar konstatējumu vien, bet arī jautā pēc visa esošā cēloņa - kāpēc, no kurienes? - gribot negribot jāapstājas pie tā paša altāŗa, pie kuŗa ceļos noslīdzis ticīgais.

Bet kāpēc tad tik izplatīts uzskats, ka jaunāko laiku zinātnes atklājumos reliģija izklīdusi kā migla saules staros?

Šo jautājumu ir lūkojis atbildēt kādreizējais angļu izglītības ministrs Richards Lōs (Richard Law). Pēc viņa domām te vainojama ticīgo cilvēku pārliecīgā pieķeršanās Bībeles burtam, un to jaunāko laiku ģeoloģija un evolucijas teorija tiešām satricinājusi. Bet ja nu ar to bija rasta iespēja daļu Bībeles stāstu uzskatīt par mītu, allegoriju vai dzeju, tad tāpēc vien to vēl nevar teikt par visu Bībeli. Ja radīšanas stāstu saprotam allegoriski, tad tā nebūt nav jāsaprot arī stāsts par Kristus augšāmcelšanos. Un allegoriskā veidā izteikta patiesība arī ir patiesība. Mēs nevaram ņemt Bībelei ļaunā, ka tā senu laiku cilvēkam runā senu laiku cilvēkam saprotamā valodā.

Bet trieciens, kuŗu zinātne deva mūsu tēvu tēvu ticībai Bībeles burtam, bija tiešām spēcīgs. Un tā nu arī mēs esam uzauguši tajā pārliecībā itkā zinātne un reliģija viena ar otru būtu neizbēgamā konfliktā. Taču nekāda konflikta te nav, un nav tāpēc, ka katrai no tām ir darīšana ar gluži citu pasauli. Zinātne nodarbojas ar fizisko, reliģija ar metafizisko pasauli.

Zinātnieks eksperimentē un savus secinājumus pārbauda ar instrumentiem, kas domāti materiālu lietu analizēšanai un mērīšanai. Šie instrumenti paplašina viņa fiziskās, ne metafiziskās iespējas. Tā, piemēram, mikroskops cilvēka acij ir liels palīgs, bet tikai fizikas laukā. Tur tam milzīga nozīme. Metafizikas laukā turpretī mikroskopam nozīmes nav. Apskatot mikroskopā gleznu, var gan konstatēt, kad tā darināta un kāda eļļa tās darināšanai lietota, bet lai arī cik izveicīgi kāds prastu ar savu mikroskopu rīkoties, lai arī cik pacietīgi viņš savā mikroskopā pētītu gleznas audeklu, nekad viņš šādā ceļā netiks skaidrībā vai glezna ir meistara - vai nemākuļa darbs. Nav tādu zinātnisku pārbaudes iespēju, kas mums palīdzētu atšķirt labu "Rembrantu" no slikta "Rubensa". Un nav arī zinātniskas procedūras, kas varētu noteikt reliģijas vērtību.

Tā ir intuicija, kas saka: Dievs ir. Protams, tā nav pilnīga. Taču manu ticību Dievam ar to neviens nevar satricināt, ja tas man iegalvo: es taču nevarot Dievu aprakstīt, vai arī: es taču Viņu nevarot stādīties priekšā tieši tā, kāds Viņš ir.

Kancele, kuŗā es stāvu, saka Lōs (referāts lasīts Vestminsteras abtejā, Londonā, 1951.gada 11. jūlijā), te atrodas jau četrus gadu simteņus; acij nemainīga. Ja uzsitu tai dūri, es jūtu, ka mana roka saskaras ar cietu materiju. Taču fiziķis apgalvo, tā sastāvot no miljoniem neutronu un elektronu, un visas šīs mazās pasaules riņķojot milzīgā ātrumā. Ja nu viņš to man saka, es viņam ticu. Un taču es nevaru stādīties priekšā nedz to, ko viņš man apgalvo, nedz to, ko es ticu. Ar savām gara acīm es to īsti redzēt nevaru, ne man tādi gara ieroči, ne prasme.

E. Gebhards - Kokneses baznīcas altāŗa glezna

Un tā tas ir arī ar metafizikas pasauli. Man trūkst tādu gara ieroču un prasmes, lai es Dievu varētu redzēt, kaut arī es zinu, ka Viņš ir. Es ticu šīs kanceles fiziskajai struktūrai, bet es arī ticu, ka es te stāvu Dieva tuvumā. Un Dieva lietai tas nekait necik, ka es Viņu varu saskatīt tikai neskaidri, tikai spogulī un nevis vaigu vaigā.

Tā nu esam nonākuši pie vecu vecā Bībeles secinājuma: "...nepilnīga ir mūsu atziņa un nepilnīga mūsu mācība... Mēs tagad visu redzam mīklaini, kā spogulī, bet tad vaigu vaigā..." (1.Kor.13,9-12).

Tā ir ticība. Tik liela un tik stipra, ka to arī Kristus būtu slavējis. Tādai ticībai balstu nevajaga. Tā pati ir balsts - tas stiprākais un cilvēkam visnepieciešamākais. Bet ja nu balsts jābalsta, tad - kādu laiku jau var iztikt, un paputējušā saimniecībā jāiztiek vien ir, bet laba zīme tā nav, jo tikai tas ir svētīgs, kas nemeklē pierādījumus, kas uz savu pirkstu nepaļaujas vairāk kā uz savu sirdi. Un tikai tas pastāvēs, kas "neredz un tomēr tic" (Jāņa ev. 20, 29).

(Beigas)

MĀC. OSVALDS GULBIS

LIELĀ IZDEVĪBA

LAIME nāks, tā domājam mēs visi, un ja ne tagad -, tad kādreiz domājām; un ja vairs negaidām, tad kādreiz gaidījām. Bet domāšana te nelīdz. Te jāprot rīkoties, jo tikai veiklam laimējas. - Vai jūs to protat - veikli izsprukties citiem priekšā, veikli pakāpties augstāk, tā lai uz citiem jūs varētu noskatīties no augšas, - veikli saraust dzīves galda labumus savā pusē un tad nosargāt tos abiem elkoņiem? Jā, draugi, tur arī ar veiklību nepietiek. Tur vajag izdevības.

Vīram, par kuŗu mums jārunā, tāda izdevība bija radusies. Augumā mazliet pāri vidējam, gados tuvāk vecumam kā jaunībai, seja - nu, ņemiet piramidu vai vislabāk - konu (veikli cilvēki nemēdz būt šķautnaini) un uzlieciet uz tā smailes sarkanu krūzi ar osām, - jums būs nevien viņa seja, bet arī augums. Vārds - jā, tā mūsu varonim nava. Bet sauksim viņu par Veiklo, jo - gods, kam gods - veikls viņš bija; un ja vēl piebildīsim, ka mūsu varonis bija mākslinieks, tad sākumam pietiks.

Jā, Veiklais bija mākslinieks, gan tikai podnieks, bet kas par podnieku! Ļaudis viņa traukus tirgū vai acīm aprija - tik košī tie bija krāsoti, tik skaisti rindā salikti un gandrīz vai lūgšus lūdzās kā bērni, rociņas pretī stiepdami: nu paceliet, paņemiet rokās mūs! Un sievas un meitas viņus ņēma rokās, cilāja un grozīja: cik tie gan bija skaisti! Taču izcilājušas un apgrozījušas, viņas apaļajam māla vēderam allaž piesita ar saliektu rādītāja pirkstu un klausījās, kā skan. Nujā, skanēt jau nu gan laikam lāga neskanēja, jo pirkt viņas labprāt nepirka. Pods esot iesprādzis, krūze par maz dedzināta, viņas teica un mazliet vilcinādamās grasījās likt mūsu mākslinieka roku darbu zemē. Jā, te nu vajadzēja rīkoties ātri, un Veiklais nekavējās ne mirkli. "Skaistulīt," viņš teica un piemiedza vienu aci, "citai nedotu, nudien, citai nedotu, bet tev atdošu par pusvelti - un kaut ar man tāpēc par ubagu jāpaliek..." Taču par ubagu viņš tāpēc nepalika. Dievs pas', tik jauns un patīkams cilvēks!

Bet gadi pagāja, un vienu dienu Veiklais ievēroja, ka viņa krūzes jaunu meitu pirksti vairs negroza. Aiz pārsteiguma viņam mēle sapinās, protams, tikai īsu acumirkli - tad tā locījās vēl veiklāk. Bet lai kā viņš nopūlējās, viņa krūze - skaista māla krūze ar osām - tika nolikta zemē, - un tā, ka tikko nesaplīsa! Brīnums. Viņa trauki bija tapuši vēl skaistāki, viņa mēle locījās vēl veiklāk, bet pircēji bija citi. Un tie nepirka!

Tad Veiklais izberzēja acis un ilgi vēroja savus konkurentus. Vai tiem tā pati neraža? Un tad viņš saprata. "Tā, tā..." viņš sacīja, un sārtuma paliekas viņa vaigu galos nodrupa kā jau apbrūžātai krūzei. Tad viņš pamāja sava konkurenta māceklim. "Tik liels puisis, un vēl vienmēr māceklis!" viņš sacīja. "Tavam meistaram gan vajadzētu kaunēties. Viņš jau tevi pat krāsot nav iemācījis. Zini ko, nāc pie manis par palīgu, un es tev maksāšu cietu algu. Nu, nāc, sit saujā!" Jauneklis pasmaidīja. Viņam bija sārti vaigi un balti zobi, un cieta alga viņam patika. Viņš atstāja savu meistaru, kuŗa traukiem bija laba skaņa, bet slikta krāsa un kļuva par Veiklā palīgu.

Veiklā veikals atzēla. Uz priekšu varēja tikt, bet citiem priekšā - nē, tā tomēr bij par gausu. Tāpēc Veiklais drusku pamācīja savu palīgu, kā rīkoties ar krāsām, kā locīt mēli un piemiegt aci un atstāja savu palīgu tirgoties savā vietā. Pats viņš kļuva kaŗavīrs, - taŗ ir: ne nu gluži kaŗavīrs, bet kaŗavīru draugs un atraitņu un bāreņīšu labdaris katrā ziņā. Bija kaŗa laiks, un tādā laikā allaž šis tas izrādās lieks un šis tas - vajadzīgs. Veiklais pirka lieko un pardeva vajadzīgo: ēzelīti, kam vajadzēja ēzelīša, zobenu, kam vajadzēja zobena, klaipu maizes nabaga atraitnei un saldu vīnu izslāpušam kaŗavīram. Tas bija palīdzības darbs. Katrā ziņā. Visiem, protams, viņš palīdzēt nespēja. Bet kuŗš to var? Tāpēc, kā jau veikls cilvēks, viņš palīdzēja tikai tiem, kas spēja viņam palīdzēt. Un galu galā - palīdzības vajadzēja arī viņam. Viņš taču gribēja uz priekšu tikt, vai nē? Un Veiklais tika uz priekšu. Ko nespēja vaŗš, to iespēja zelts. Un zelts nu viņam bija. Bet kas ir zelts? No dzīves dzīru galda tikai druskas. Pie galda viņš gribēja sēdēt. Tur bija viņa vieta. Vai viņš to nebija pelnījis? Bet nebija izdevības. Un tad tā radās. Lielā izdevība. -

Veiklais gāja salīcis, kā jau savai laimei pēdas sekdams, bet ne pa ceļu. Kā to viņš varētu? Tagad kaŗa laikā! Tikko pirms trim dienām bija notikusi liela kauja. Pa ceļiem siroja dezertieri. Grāvmalēs sirmgalvji lūdzās maizes. Patīkami nebija ne vieni, ne otri. Tāpēc šad un tad viņš pameta pa bažīgam skatam uz ceļa pusi, bet nobijies mūsu varonis nelikās. Nelielu sainīti kreisajā šūpodams, ar labo viņš plūkāja šķidro bārdeli un - svilpoja. Vai varat uzminēt, ko? - kādreiz tik populāro dziesmiņu par Dāvida desmit tūkstošiem. Jā, tīri brīnums, kā kādreiz tāda veca dziesma ienāk prātā. Bet Veiklajam tā nebij nākusi prātā nejauši. Ai, nē.

Pie stāvas lazdu gravas Veiklais apstājās, pakāpās cik augstu varēdams un, piemiedzis ačteles, izslēja degunu kā vilks, laupījumu odis. Bū, cik te nelabi oda! Vesela pilsēta... Pēdējā laikā Veiklā deguns bija kļuvis jūtīgs. Gar nodegušu lauku sētu ejot, viņam jau nācās aizspiest degunu, bet tur, gravas viņā pusē gruzdēja vesela pilsēta. No gruvešiem šur un tur vēl pacēlās pa dūmu grīstei, un kādi ļautiņi urdījās pa savas laimes pelniem. Nu, paldies Dievam, veiklam cilvēkam gruvešos laime nav jāmeklē. Ja te nebija nekā vairāk, kā gruvešī, tad... Taču pārskrējušas postažu, acis Veiklo drīz vien nomierināja. Piekalnē zvilnēja teltis. Tā bija, kā viņam teikts: Ciklaga, Dāvida pilsēta vīlistiešu zemē, nopostīta, bet Dāvids pats - nu, tajās teltīs viņam vajadzēja būt. Apmierināts ar vērojumu, Veiklais pamāja ar galvu un laidās pa gravu lejā. Bet visos pasākumos viņam, acīm redzot, neveicās: viņš krita un klupa, vēlās un cēlās. Sauss paegļa zars viņam pārplēsa vaigu... Bet viens gan jāsaka: visas šīs nebūšanas viņa omu neiespaidoja nemaz. Nujā, vai lielas laimes dēļ var paciest tik vien?

Lejā sūcās avotiņš. Vesela lāma ūdens! Veiklais nolika nastiņu, un, nelikdamies ne zinis par to, ka pirms mirkļa te bija pēries zvirbuļu bars, nedz arī par drēbēm bēdādams, omulīgi izlaidās dubļos uz vēdera un dzēra. Bā, kā viņš bija

iztvīcis! Tad viņš uzrausās sēdus, drusku padomāja, un - stirkš, stirkš! - plēsa pats savas drēbes. Grūti tas nenācās. Padilusī vadmala plīsa kā dzeltējusi dadža lapa, bet ko tas varēja nozīmēt? Vai tikai viņš - -, bet pagaidīsim, veikls cilvēks zina, ko dara. Ticis galā ar apģērbu, mūsu varonis ar abām rokām ieklupa sev cekulā un izārdīja plānos mateļus kā slikti paaugušu attālu. Beidzot, lai mērs būtu pilns, viņš pagrāba veselu sauju dubļu, uzspieda tos kailajā galvvidū kā cepuri, piemiedza acis un laimīgi smaidīdams gaidīja kamēr netīrā ūdens urdziņas noskrēja pār pieri. Tad viņš noslaucīja plaukstas pie krūtīm un pieliecies palūkojās rāmā ūdens spogulī kā aktieris pirms izrādes. Ar savu izskatu viņš bija apmierināts. Viņš varēja iet. Un viņš gāja.

Izkāpis no gravas, Veiklais tiešā ceļā devās uz teltīm. Bet kāpaļāšana un kūleņošana viņam, acīm redzot, nebija nākusi par labu. Viņš gāzelējās un ļodzījās itkā tam kauli vairs neturētos mītīs. Un - jo lielākas auga teltis, jo vairāk saguma Veiklā augums: pleci salīka, rokas vantarojās kā pātagas, mute stāvēja pusviru kā izgāzušies vārti.

Nometnē ievilcies, Veiklais prasīja pēc Dāvida. Bet pie vadoņa telts viņam nācās gaidīt, un šī gaidīšana izsmēla viņa spēku paliekas. Divu vīru pie padusēm saturēts, viņš gan vēl kājās turējās, bet tiklīdz sakustējās Dāvida telts aizkars un tiklīdz Dāvids kāpa pār savas telts slieksni, turamais izslīdēja turētāju rokām un nogāzās kā pupu kūlis. Turētāji rokas vien noplātīja. Bet ne nu tur rokas jāplāta, ne kā: lielu vīru tuvums ir gāzis arī stiprākus.

Dāvids, kuŗu pēdējā laika notikumi bija grauzuši kā ķirmji nemizotu priedi, paskatījās uz sabrukušo un nodrebēja. Žēlīgais Dievs! vai reiz tā beigsies arī viņa ceļš? Viņš bija kalnu ceļa gājējs. Pār viņa galvu ēnu neizklāja mežs, un vārpas neliecās pie viņa kājām. Kalns viņu cēla pāri meža galotnēm un aiza lūkoja raut baigos dziļumos. Bet viņš neļāvās iebaidīties. Uz aizu viņš pat nepaskatījās. Augstu ticis, viņš raudzījās vēl augstāk. Un ceļš - jo bīstamāks, jo viņam tīkamāks. Ar ceļu viss bij kārtībā. Nebijusi tikai viena nelaime: viņš nebij tas, kas izraudzījās ceļu. Viņu dzina, un dzina turp, kur viņš negribēja... Taisnība, šos pusotra gadus viņš bija juties puslīdz drošībā. Bet kas viņš še bija? - kalps, vergs, lišķis un melis! Dāvids, savas tautas varonis, kopā ar tās niknākajiem ienaidniekiem! Dāvids roku rokā ar vīlistiešiem - kaut nelabais tos parāvis! Dāvids - vīlistiešu zemē! Vai te bij viņa vieta? Kalnu ceļš... Jo tālāk viņš to gāja, jo šaurāka kļuva teka un smagāka tika sirds. Un nule, pirms trim, četrām dienām viņš pirmo reiz bija paskatījies lejā... Akmeņi jau slīdēja zem viņa kājām, ceļi trīcēja kā medinieka vajātam briedim, vēl mirklis un... Nē, šoreiz arī ar visu savu veiklību viņš būtu aizas dibenā. Šoreiz bij glābis tikai brīnums...

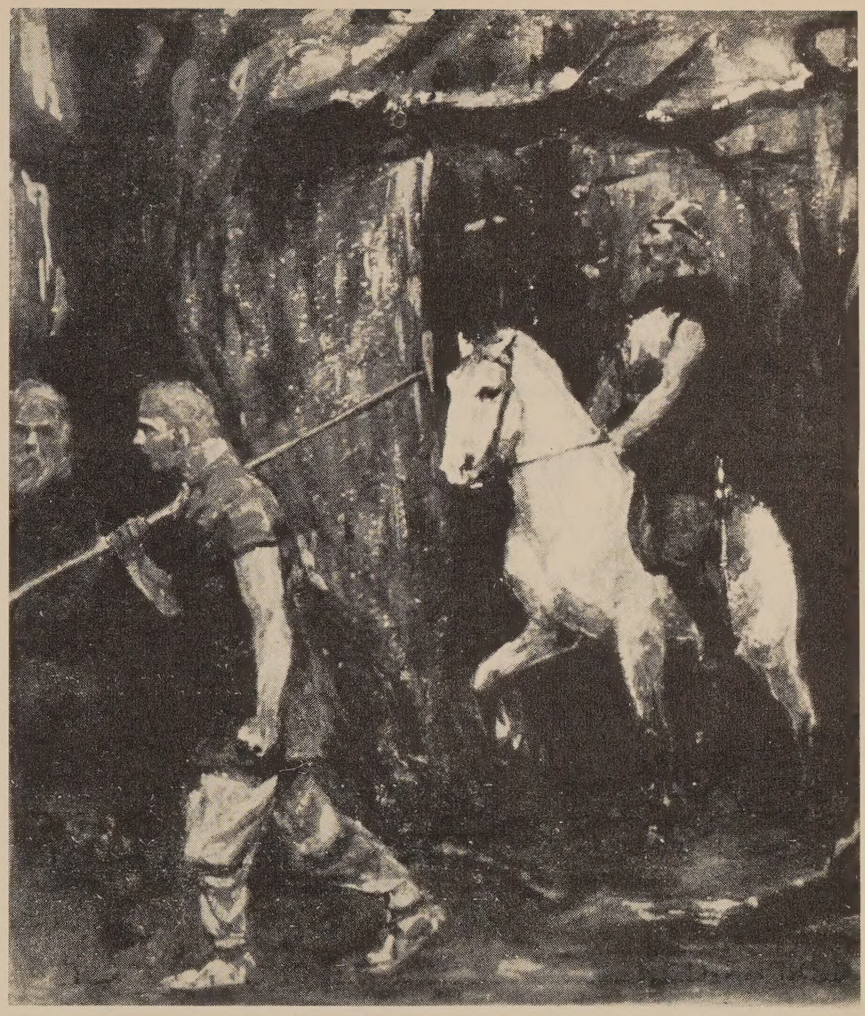

A. Alksnis - Zemgaļu karotāji (fragments)

Kur izrāde, tur skatītāji, un ja nu pie Dāvida telts gatavojās izrāde, tad skatītāji - mazi un lieli, vīri un sievas - saskrēja no malu malām, visa nometne. Dāvids, mūsu varoņa pretinieks šai spēlē, pacēla acis uz pūli un saviebās. Skatītāji viņam nepatika. Viņa paša ļaudis, draugi, bet vai draugs dažreiz nerada vēl lielākas grūtības kā ienaidnieks? Un viņa draugi viņam radīja grūtības. Nebija viegli tos kopā saturēt, nebij viegli pie paklausības piedabūt. Noguruši un apnikuši tie kurnēja un dumpojās. Ieraudzījuši savu trimdas oazi Ciklagu drupās, uzzinājuši, ka sievas un bērnus amalekiešu siriķi aizveduši, vīri - viņa draugi! - viņu tik tikko nebij nomētājuši akmeņiem. Paldies Dievam, ka laupījumu bija izdevies atņemt, piederīgos atbrīvot un laupītājus sodīt. I-jā, galu galā arī tas bija brīnums, ka viņa draugi viņam bija sekojuši, šeit, ienaidnieka zemē... Dāvids paskatījās vēlreiz uz saļimušo. Netīrs, izpūris, noskrandis, brr! - īsts nelaimes vēstnesis!

"No kurienes tu nāc?" viņš jautāja, redzēdams, ka neuzrunāts svešnieks muti vaļā nevērs.

"Augstais kungs, nāku no Zaula nometnes," Veiklais sacīja raudulīgā balsī, bet galvu atgāzis kā odze.

Dāvids sakoda zobus. Zauls - lūk, viņa nelaimju cēlonis! Vai cits viņu šai strupceļā bija iedzinis? Kas nolaupīja viņam dzimteni, kas padzina no mājām, kas spieda bēgulot un pāriet pretinieka nometnē? - mānīties, melot un lišķēt, ārēji smaidīt, kad iekšā viss vārās...? Brr! Dāvids nodrebinājās. Tikai brīnums, tikai brīnums vien šoreiz bija glābis. Un paldies Dievam, ka viņam bija pieticis spēka smaidīt, izteikt padevīgu kalpa gatavību, klanīties. Ja vīlistiešu augstmaņi pašā beidzamajā brīdī nenobītos un nepierunātu savu ķēniņu Dāvida palīdzību atraidīt, viņš tagad būtu tur - Gilboas kalnos - - ar paceltu roku pret savējiem! Tik tālu viņš bija nonācis. Un kas viņu tik tālu bija novedis? Zauls. - - Bet Zaula ļaudis taču bija arī viņa ļaudis. Kā gan tiem tagad klājas?

''Nu, kā tur iet? Stāsti!'' viņš pavēlēja.

Veiklais nodūra acis. Dāvids bija veikls cilvēks. Dāvids bija Zaulu saudzējis. Kāpēc? Nu, protams, tikai tāpēc, lai ļaudis viņu slavētu: cik Dāvids augstsirdīgs! cik labs! Pat ķēniņa dēls ir viņa pusē, - draugs! Bet Zauls - kāds varmāka! - - Pret Dāvidu Veiklajam bija respekts. Dāvids prata dzīvot. Neveicās viņam dzimtenē, veicās - svešumā. Neveicās ar Zaulu, viņš - ka' tu izčibētu! - kļūst par vīlistiešu ķēniņa labo roku svešumā! Tāds vīrs nebija ar pliku roku ņemams. Te nevarēja vis tā gluži vienkārši: še, un par to man nākas tik un tik. Te vajadzēja veikli nospēlēt...

Saviebies kā sīpolā kozdams, Veiklais tajā pašā žēlajā balsī turpināja:

''Pilnīga sakāve... Daudz kritušu... daudz kritušu... Zauls (te Veiklais paglūnēja uz Dāvidu), Jonatans - - beigts!''

Pēdējais vārds, drusku gausināts, gandrīz čukstot, gandrīz vai ar aizelsšanos izrunāts, bija kā cirvja pieta sitienspa vadzi. Nu balķim vajadzēja plīst!

Dāvids sakustējās, itkā gribēja spert soli uz priekšu, bet palika, kur bijis, tikai acis viņam iedegās kā plēnēm pārvilkušās ogles, kad pavarda kūrējs uzpūš tām elpu.

''Kā tu zini, ka Zauls un Jonatans miruši?'' viņš jautāja, un viņam tik tikko pietrūka elpas šos vārdus izrunāt. - Žēlīgais Dievs! Zauls beigts! - Tad jau vārti uz mājām vaļā... Beidzot! Nekādu šķēršļu, ne mazāko! Ne šaura, bīstama teka, bet gluds, nolīdzināts ceļš - uz augšu, līdz pašai galotnei! Kas par izdevību! Un cik labi, ka viņš saviem draugiem dzimtenē allaž nosūtījis pa dāvanai. Tie viņa pretiniekus apvārdos. Jā, pretinieku, diemžēl, viņam netrūka. - Nodevējs, karjerists, troņa tīkotājs - ar tādiem vārdiem viņi mētājās kā akmeņiem... Dāvida seja bija dīvaini saviebta, itkā lielā nesaprašanā: smieties vai raudāt? Bet tas ilga tikai īsu mirkli. Citreiz maigi apaļā, tagad kalsnā seja noraustījās. Prieka ugunis izdzisa pat neuzliesmojušas. Pār iekritušo vaigu ritēja asara.

Veiklais nodūra galvu un pasmaidīja: kas par aktieri! Raudāt tad, kad visvairāk iemesla gavilēt! To tikai retais var. No tāda vīra rokām savu laimi saņemt bija pagodinājums. Tikai - uzmanīgi! Uzmanīgi! Šis kundziņš prasīja pierādījumus. Nu, paldies Dievam, tādi Veiklajam bija. Vai celt gaismā tūlīt? Nē. Vispirms stāstu. Bet kad tevi vilks parautu! - ar to nemaz nebija tik viegli. Tīklā, ar kuŗu viņš savu lielo lomu gribēja vilkt, bija milzīgi caurumi. Tos vajadzēja veikli pielāpīt. Viņš taču nevarēja teikt, ka ''pierādījumus'' vienkārši nopircis, ka plukata kaŗavīrs vienkārši visu noskatījies un pēc tam aplaupījis mirušo... Dievs pas', kāda alga tad viņam nāktos? Nē, tādu izdevību vajadzēja izmantot, un viņš to izmantos...

''Augstais kungs,'' Veiklais sacīja lēni un katru vārdu itkā uz svariem izsvērdams, ''es nāku no turienes... To postu, to postu - kā krusas negaisā: cilvēki un lopi - pie zemes notriekti, raustas, vaid... Podi... tas ir, rati un visādi rīki - viss juku jukām, un vīlistieši nāk virsū kā melna debess: cits ratos, cits zirga mugurā, - vicina zobenus, šauj un kliedz kā nelabie...'' Te Veiklais aprāvās. Dievs pas', kad tik nu būtu labi izrunājis! Dāvids taču tagad ar vīlistiešiem uz vienu roku! Bet vai nu izlietu ūdeni vairs sasmelsi! Tāpēc, elpu ievilcis, viņš turpināja. ''Jā, un visa šī jūkļa vidū, uz šķēpa atspiedies, redzu, stāv liels gaŗš vīrs un nekustas nemaz, kā akmens. Biju jau paskrējis garām, bet, nudie', kaut ar' dzīvā uguni, pagriezos atpakaļ. Nudie', Zauls kas Zauls! Ka' nu es tā skatos, šis ar pagriezīsies atpakaļ, plāta muti, māj ar roku, saprotu: sauc mani... khe, khe...'' Sabijies, ka sācis par ātru šķetināt, Veiklais gausināja stāstījumu. ''Saku: kungs, še es esmu, - bet kājas ļodzas. Kas es tāds esot? Saku: amaleķietis, kungs! Labi, šis saka, nāc šu', dzīvs savu ienaidnieku rokās negribu krist. Še šķēps, dur nost!'' Veiklais apklusa, kā daždien aktieris monologa drāmatiskākajā vietā.

''Nu?'' sacīja Dāvids.

''Nu, tad es gāju un viņu nodūru,'' Veiklais strupi nobeidza, tikpat kā divjūgu apturējis pie karaļa pils un gandrīz vai dusmīgi raudzīdamies apkārt: sak', kur ta' kalpi kavējas? Lai nāk un saņem grožus! Jā, nu jūs manāt gan, ko Veiklais savā tīklā vēlas ķert. Cilvēks nedzīvo no zelta vien. Viņam gribas arī goda...

Dāvids neticēja savām ausīm

''Tu - - nokāvi? Dieva svaidīto? - Es tev neticu. Tu neesi kaŗavīrs. Kā tu tur gadījies?''

Veiklais piecēlās uz elkoņa. ''Kur, augstais kungs, vai Zaula nometnē? - Tas nav svarīgi. Bet skaties te!''

Tā, šis nu bija tas brīdis. Veiklais pasniedzās pēc sainīša, notupās ceļos un knābāja mezglu kā vista vaboli. Bet pirksti neklausīja, jo kaut par iznākumu drošs, viņš bija uztraucies bez mēra. Beidzot mezgls padevās, un itkā no neglītas kūniņas iztīstījies zelta tauriņš, veiklā vīra neveiklajās rokās šūpojās par bargu naudu pirktais ''pierādījums'' un lielās izdevības ķīla - ķēniņa Zaula zelta kronis.

''Še, mans kungs un ķēniņ, to es nesu tev!'' Veiklais čukstēja, kroni gaisā pacēlis un uz ceļiem rāpodams. Skaļi viņš to nebūtu spējis izrunāt, un ir tā balss viņam aizlūza. Tik svinīgs brīdis! Veiklais bija aizkustināts. Tik labi viņš bija runājis! Tik labi viss bija izdevies! Viņš jutās kā priesteris, valdnieku kronējot: stabules spiedz, kokles un cimboles gulgo, bungas ducina... Un kad laipni smaidīdams valdnieks pieliec savu galvu, tad vienu brīdi pietrūkst gaisa pasaulē. To savās krūtīs ievilkusi tauta apsveikuma gavilēm.

Bet notika kaut kas briesmīgs. Pār Veiklā galvu pilnīgi negaidot bija savilcies bargs negaisa padebess. Žēl, ka savā aizkustinājumā Veiklais to nebija pamanījis. Tik veikls cilvēks kā viņš varbūt vēl būtu paspējis kaut paša ādu paglābt. Bet nu jau bij par vēlu.

''Nost!'' Dāvids viņu atgrūda. ''Es saku: nost! Pret tevi tava paša mute liecinājusi. Tu esi nomaitājis Kunga svaidīto...''

Vai nu pats uz priekšu padevies, vai citu pastumts, kājas, muti un acis iepletis, Dāvidā blenza drukns kaŗavīrs. Dāvids pamāja. Žests bija nepārprotams, bet pārsteigtais vīrs, kā jau no skatītāju rindām skatuvē uzrauts, nesaprata.

''Nokauj šo kraupaino suni, es tev saku!'' Dāvids kliedz pārskaities. ''Varbūt man pašam vajadzēs...?''

Lielās izdevības ķīla apmeta kūleni, un, itkā vēlēdamies paslēpties, līdz pusei ierakās smiltīs. Bet vai nu pasaulē viens veikls cilvēks vien? Un vai nu viens vien gaida izdevību? - Mūsu varonis vēl nebija ir dvašu izpūtis, kad priekšā izspraucās jauns virsnieks sarkaniem matiem, zaļām acīm, pacēla kroni un, uz ceļa nometies, sniedza to savam vadonim.

Bet Dāvids neredzēja ne ķēniš-ķīgo galvas rotu, ne tās sniedzēju. Drēbes uz krūtīm dūrēs sažņaudzis un dūres krūtīm piespiedis, viņš raudzījās tālēs, kur cilvēks noiet tikai atmiņās. Vai viņš domāja par savu draugu Jonatanu - cik sirsnīgi ķēniņa dēls bij apkampis vienkāršo ganu,- cik nesavtīgi priecājies par katru viņa panākumu galmā un kaŗa laukā? - Jeb viņš domāja par Zaulu, un šajā brīdī dzirdēja, ka draga lūpas čukst: Mans mīļais tēvs, mans varonīgais ķēniņ! Tu mūsu valstij liki pamatus. Tu biji paša Dieva aicināts, no tautas vidus nācis, tautas aizstāvis... - Viņš taču Zaulu bija apbrīnojis, dažu labu reiz klusībā apskaudis! Tiesa, Zauls nebija bez kļūdām. Zauls bija viņam pāri darījis. Bet vai viņš pats bij bez grēka? Viņš - te, vīlistiešu nometnē - dzīvs. Zauls beigts - bet palicis pie savējiem un kritis cīņā par savu tautu...

Dāvida pirksti sažņaudzās. Drēbe plīsa. Pār viņa vaigiem lija asaras. Draugs raudāja par draugu un pavalstnieks par savu ķēniņu.

Ļaudis, kuŗiem visa šī norisa bija tikai mázliet uztraucoša un lāgā nesaprotama izrāde, iepleta acis. Ko, vai Dāvids raudāja par Zaulu? Tagad, kad sengaidītā diena aususi un vārti, paldies Dievam, vērušies? Bet asaras ir lipīgas, un nava vis vienalga, kas raud: bērns, māte vai - priekšniecība. - Ja padomā, Zauls tomēr mūsu ķēniņš, prātoja viens. Un valsts pamatlicējs, domās piebilda otrs. Mūsējie sakauti, tūkstošiem kritušu, varbūt - mans brālis ar! sadrūma trešais. Un citam gluži vienkārši kļuva žēl pašam sevis. Tā drīz vien visa Dāvida nometne mirka asarās. Bērni brēca. Suņi kauca. Un drēbes plīsa stirkšķēdamas.

Nezin, kad visa šī brēka butu beigusies, ja nometnes viņā galā pāris kauslīgu āžu nebūtu sarīkojuši jaunu izrādi. Bērni un suņi tūlīt aizskrēja turp. Un, redzēdami, ka arī Dāvids ieiet savā teltī, pagriezās uz iešanu i lielie. Te teltī ievaidējās kokle. Dāvids! Vīri pameta viens otram ar galvu. Sievas saņēma rokas: Dāvids koklē! Sen tas nebija noticis. Dažs pat nebija dzirdējis. Vīri un sievas stāvēja un klausījās, un dažam labam asaras pa īstam sāka lāsot tikai tagad.

Ak, tauta, tavos kalnos tava slava kauta!
Gul saļimuši varoņi!

Ne vārda par to Gatā,
ne vārda - askaloniešiem! -
lai vīlistiešu meitas nelīksmo,
lai viņām iemesla nav priecāties.

Un jūs, Gilboas kalni, -
lai lietus uz jums nenolīst, lai rasa neveldzē,
lai izsīkst jūsu avoti!
Jo varoņa vairogs tur nomests,
jo Zaula vairogs tur rūs.

Asinis padzerties, -
naidnieku gāzis, - -
raidīja Jonatans šautru pēc šautras, -
nosarka zobens, ko cilāja Zauls.

Zauls un Jonatans - mīļie un jaukie!
Nešķirti dzīvē un nešķirti nāvē;
ātrāk par ērgli jūs traukuši, steiguši; -
droši kā lauvas. Nu - steigšanu beiguši.

Raudiet, ak tautietes, apraudiet Zaulu! -
tērpa jūs purpurā,
tērpa viņš zeltā jūs.

Varoņi krituši,
ļimuši cīņā!
Nokauts gul Jonatans tēvija kalnos.

Man tevis žēl, mans brāli Jonatan,
tu biji man tik mīļš, -
tik mīļš kā cits neviens,
pat mīļāks nekā sieva.

Gul saļimuši varoņi,
rūs ieroči un bruņas...

Dziesma bija izskanējusi. Lūpas sakniebuši vai arī ar piedurkni acis aizseguši, ļaudis izklīda. Pie Dāvida telts palika tikai Veiklais, sarāvies, maziņš un - beigts. Desmitiem kāju kāpa viņam pāri itkā viņš būtu malkas klucis. Kaut viena asara būtu nobirusi! Un viņš taču bija bijis tik veikls cilvēks. - Ja viņš vēl drusku ilgāk būtu dzīvojis un Dāvida dziesmu noklausījies, viņš droši vien būtu jautājis: Tiešām? Tad Zaula nāve Dāvidam tāds zaudējums, un Jonatanu viņš tā mīlējis! Neticu. Viss tikai spēle. Nav grūti mirušajiem dziedāt slavu. Bet Veiklais, kā jau teikts, pats bija miris un tāpēc netikvien nekā nejautāja, bet arī neredzēja - ne to, ka melnu segu viņam uzklāj nakts, kas nešķiro - cik kuŗais labs, cik ļauns, cik kuŗam paveicies, cik nē; - ne to, ka sērā dziesma aizlido uz debesīm kā sarkans rožu krūms, no kuŗa šad tad nobirst mums pa lapiņai. Un labi vien bija, ka viņš neredzēja. Ticēt jau viņš nebūtu ticējis tik un tā.

VOLDEMĀRS MEŽARAUPS

Apskaidrošanās

KAD TU PIEMINEJI LABU,
KAD TU BEIDZI ĀTROS MIRKĻUS PLŪKT,
KAD TEV DVESELE AR DABU
TIECĀS RUNĀT, TIECĀS DIEVU LŪGT, -

APGAISMOJOT DEBESSTELPU
PĀRI KOKIEM ZVAIGZNES SMAIDĪJA,
UN AR AIZTURETU ELPU
LIELAIS KLUSUMS TEVI GAIDĪJA.

FORM No. 3547 Requested

MĀJAS DRAUGS
DIVISION OF AMERICAN MISSIONS
NATIONAL LUTHERAN COUNCIL
327 South La Salle Street
Chicago 4, Illinois

Return postage guaranteed

ZIŅAS NO LIELBRITĀNIJAS

29. un 30. augustā Londonā notika Latvijas ev. - lut. baznīcas Lielbritānijā sinode. Prāv. E. Bergs savā pārskatā starp citu aizrādīja, ka pie draudzēm reģistrējušies apm. 48% no latviešu luteriešiem Lielbritānijā, ka bērnu vasaras kolonija Latviešu mājā Almēlijā devusi labus panākumus, jo tur uzņemti 95 latviešu bērni (1952.g. bija 40), 39 igauņu bērni un 5 vācu bērni, ka cer māju uz priekšu izmantot arī kā mītni darba spējas zaudējušiem. Prāv. E. Fedders sniedza referātu ''Tautas baznīcas krize'',un Baznīcas Pārvaldes loceklis J. Paegle ''Draudžu garīgā aprūpe.'' Pieņēma lēmumu papildināt teritoriālo principu ar personālo, to pielietojot tikai nepieciešamos gadījumos. Pieņēma noteikumus trūkumcietēju fondam un lūgumu dibināt jaunu draudzi, kuŗā ietilptu Lesteras vikariskā kopa un Nottinghamas kopa.

16. septembrī iesvētīja jauno Luteriešu Padomes namu, kuŗa iegādāšanai līdzekļus devusi LWF. Pēc seniora V. Fierlas (poļu) vadītās liturģijas un Dr. J. Taula (igauņu) svētrunas, namu iesvētīja prāv. E. Bergs, bet beigu lūgšanu sacīja vācu mācītājs Dr. Kellers. Kori vadīja komp. A. Jērums. Starp apsveicējiem bija oficiālas personas un citu baznīcu pārstāvji. Nams domāts kā centrs luteriešu baznīcas darbībai Lielbritānijā. Arī Latvijas baznīcas sinode notika jaunajā Luteriešu namā.

DRAUDZES LOCEKĻU SKAITS AUG

Pēc 1953. gada Amerikas baznīcu kalendāra ziņām draudzes locekļu skaits pēdējo divu gadu laikā Amerikā pieaudzis par 3,6 miljoniem, pārsniedzot 92 miljonus (pavisam 160 milj.). Tas nozīmē, ka 59% amerikāņu jeb - no katriem 5 amerikāņiem 3 pieder kādai draudzei. Draudzes locekļu pieaugums 2,5 reiz lielāks nekā vispārējais iedzīvotāju pieaugums. Visvairāk ieguvuši protestanti - 3,9%, katoļi ar 3,5% paliek otrā vietā. Amerikas savienotajās valstīs pašreiz reģistrēti 54.229.963 protestanti un 30.253.427 katoļi. Viens no galvenajiem protestantu panākumu iemesliem - to sistēmātiskie evaņģelizacijas centieni. Žīdi ziņojuši, ka viņu draudzes loeekļu skaits palicis tas pats vecais - 5 miljoni.

LATVIJĀ

Komūnistu jaunatnes organizācija Latvijā izstūmusi septiņus locekļus. To pārkāpums: piedalīšanās reliģiskā sarīkojumā - laulībās. Šai sakarā Komsomoļskaja Pravda publicēja garu stāstu, kuŗa uzdevums bija divejāds: izsmiet baznīcas laulības ceremoniju un aizrādīt uz šādu nebūšanu cēloņiem. Izstumtie jaunieši, lūk, neesot apmeklējuši antireliģiskās lekcijas un neesot lasījuši propogandas lapiņas, kā piem., ''Reliģijas aizspriedumi un to cēloņi.''

PUBLISHED BY NATIONAL LUTHERAN COUNCIL 327 So.LA SALLE STR. CHICAGO 4,ILLINOIS
For spiritual care of Latvians of Lutheran faith recently resettled in the United States. For information write to the above address. Attention. Latvian Paper.